

SLOVENSKI NAROD.

zhaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne ozi-ramo na dotično naročilo.

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

V Ljubljani, 1. septembra.

S prihodnjim šolskim letom otvorijo se zopet višji razredi gimnazije v Roveredu in realke v Steyru, ki so se bili odpravili z naučnega ministerstva znanim dislokacijskim ukazom, s katerim se je bilo odpravilo tudi več čeških srednjih šol in gimnazij v Kranji. Sprva je Gauč zatrjeval, da ne more niti za pičico odstopiti od svojega ukaza, a češki poslanci so vlado kmalu prisilili, da je jela obnavljati takoj odpravljen zavod za zavodom in tako je bil Gauč že razveljavil dosedaj ves svoj ukaz, kolikor se tiče čeških šol, samo za zgorej omenjeni srednji šoli ostal je v veljavi in pa za nižjo gimnazijo v Kranji.

Tudi mi Slovenci smo prosili, da se ohrani gimnazija Kranjska, pa vse je bilo zaman. Deželni zbor kranjski sklenil je v tem oziru nekaj resolu-

cij, naši poslanci so v državnem zboru govorili o tej zadevi, bili so celo pri cesarji, proseč, da se vsa zadeva še jedenkrat preišče. Dobili so nekaj laskavih besed, ali s tem je bila stvar odpravljena. Tako malo ugleda ima naša delegacija na Dunaji, da niti te gimnazije ni mogla pridobiti.

Na Češkem so tedaj bili zagnali velik hrup, mi Slovenci smo se pa nadejali, da bomo z zmer- nostjo dosegli, kar želimo. Dočim so na Češkem na shodih zabavljali proti vladi, nadejali smo se v nas, da se bode na naše želje že bolj oziralo, če ostanemo lepo mirni in na odločilnih mestih lepo prosimo in prosjamo. Sedaj nam dogodki kažejo, da je postopanje naših severnih bratov bilo bolje od našega, če tudi so nas tedaj hvalila oficijozna glasila, da smo mi nastopili jedino pravilno pot.

Nehote se moremo uprašati, čemu hodijo naši poslanci na Dunaj, če niti take malenkosti ne dosežejo. Mari bi ne bilo bolje, da ostanejo lepo doma če njih beseda tako malo velja. Kje je oni ugled, o katerem se je govorilo, da ga je pridobila naša delegacija s svojimi temeljitimi govori na Dunaji. Mi ga ne vidimo. Reči moramo, da bi rajše imeli poslance, ki bi morda manj govorili, pa bi znali svojim besedam z večjo odločnostjo pridobiti več veljave.

Usiljuje se nam misel, da so naši poslanci sami nekoliko krivi, da njih beseda dosti ne velja. Ne znajo porabiti prave priložnosti. Preveč se menda bojé, da ne bi pala sedanja vlada, in se ne upajo nikdar jej postaviti po robu. Marsikdaj so bili njih glasovi odločilni, pa si neso znali izkoristiti položaja. Nekateri se izgovarjajo, da v tem zasedanju položaj ni toliko ugoden za Slovence, kakor je bil od 1879—1885. leta, ko so slovenski glasovi odločevali; pa tako izgovarjanje ne velja, kajti tudi sedaj so večkrat odločevali glasovi naših poslancev. Trentinski klub je baš pri glasovanju o odpisu galiskega dolga dosegel, da se obnovi višja gimnazija v Roveredu; bi mari naši slovenski poslanci ne bili mogli porabiti tedanje ugodne prilike, da prisilijo Gauča, da prekliče svoj ukaz glede Kranjske gimnazije. Beseda 13 slovenskih poslancev bila bi go-

tovo toliko veljala, kakor je 7 italijanskih zastopnikov, da se je dovolj odločno poudarila. Pa še nekatere druge ugodne prilike so se zamudile.

V Ljubljani se je res osnovala nova gimnazija; ali ta gimnazija bi bila potrebna, ko bi bila tudi gimnazija v Kranji ostala. Sicer je pa osnova nove gimnazije le bolj pesek v oči. Razmere ostale so prejšnje, razredov ne bomo imeli več. Ves razloček je le v tem, da dobimo jednega ravnatelja več in da je nekaj supletov imenovanih za prave gimnazijske učitelje. S to gimnazijo pa še ni od-pomagano velikemu nedostatku, da najbogatejši del naše domovine, prelepa Gorenjska nema nobenega srednjega učilišča. Iz tega je jasno, da Kranjske gimnazije še ne smemo spustiti iz očí, temveč je treba, da se nadalje še poganjamo za njo.

V primeri z drugimi narodi imamo Slovenci veliko premalo srednjih učilišč, in ta nedostatek se vedno bolj čuti. Če morda vlada misli, da imamo dovolj humanističnih gimnazij, naj se pa v Kranji osnuje realna gimnazija. Mi dobro vemo, da gos-pod Gauč ni poseben prijatelj takim zavodom, ali vender mislimo, da bi bil baš jeden tak zavod Slo- vencem potreben. Slovenske realke nemamo nobene in vse kaže, da je še kmalu ne dobimo. Treba pa bode slovenskih tehnikov, ko občno prodre slovensko uradovanje. Nikakor ni častno za nas Slovence, da se baš za tehnične urade morajo delati izjeme gledé uradovanja v slovenščini. Realna gimnazija bi morda tudi nekoliko pripomogla, da dobimo slovenščine večših tehnikov. Če bodo bodoči tehniki pohajali le nemške realke, ne bodo nikdar sposobni za slo- vensko uradovanje. To smo le mimogredé omenili, ali vsekako je dobro, da poslanci naši tudi to za- devo dobro premislijo. Seveda s tem ne rečemo, da mora Kranjska gimnazija biti baš realna, to smo le naveli, da lahko pri priliki vlado opozore, da tudi v tem oziru treba kako zadovoljiti naše želje.

Pa kaj bi dokazovali potrebo Kranjske gimna- zije, ko je stvar vsakemu jasna, kdor le naše raz- mere pozna in jih poznati boče. Dolžnost slovenskih poslancev je, da porabijo prvo priliko in prisilijo vlado, da prekliče še poslednji ostanek znanega

LISTEK.

Kavkaški ujetnik.

(Ruski spisal grof Lev Tolstoj, poslovenil P.)

(Dalje.)

IV.

Tako živel je Žilin. Po dnevu hodil je po vasi ali kaj delal, ko se je naredila noč in je vse utihnilo v vasi, — kopal je v klanici. Teško je bilo kopati v kamen, s pilo trl je kamenje, in pre- kopal pod steno luknjo, da je mogel zlezti skozi. „Da bi le“, mislil si je, „kraj dobro poznal, in vedel, v katero stran naj pojdem“.

Izbral si je čas, ko je gospodar odšel z doma, napravil se je po obedu za vas na goro, — hotel je od tam pogledati okolico. A, ko je gospodar odšel, ukazal je dečku, da naj hodi za Žilinom in naj ga nikar ne izpusti izpred očí. Deček teče za Žilinom, in kriči:

— Ne hodi! Oče je prepovedal. Takoj po- kličem ljudi.

Žilin ga je jel pogovarjati.

— Daleč ne grem, rekel je — pojdem samo na to goro; poiskati moram trav, da bodem zdravil vaše ljudi. Pojdi z menoj, s klado ne uidem. Tebi jutri naredim lok in piščo.

Pogovoril je dečka, šla sta. Na goro ni bilo daleč, a vender je s klado Žilin teško gori lezel, šel je in šel, s trudom pomagal si je dalje. Sedel je Žilin in jel ogledavati. Proti poldnevu od klanice je steza, po njej hodi čeda, nižje vidi se druga tatarska vas. Od te vasi dalje je druga gora — še strmejša; za to goro je zopet gora. Mej gorami vidi se gozd, in tam se gore vzdigujejo vedno višje. Najvišje, bele kakor sladkor, pokrite so snegom. Na vzhod in na zapad se tudi ravno take gore; mej njimi vidi se sem ter tja dim od vasij. Nu, mislil si je: to je vse njihova dežela. Jel je gledati na rusko stran — pod goro je bila rečica, vas, vrti na okrog. Ob rečici so se videle majhne babe kakor čeče, razgovarjajoče se. Za vasjo nižje bila je zopet gora, za njo še dve gori, za njima pa gozd; mej dvema gorama vidi se ravni kraj, in na ravnem kraji daleč — daleč, nekaj kakor dim. Žilin jel se je spominjati, kje je vzhajalo solnce, kje zahajalo, ko je živel v trdnjavi. Vedel je, da je prav v tej do- lini biti morala trdnjava. Tu, mej tema gorama, treba pobegniti.

Solnce jelo je zahajati. Beli snežniki jeli so se rudečiti; temnilo se je po gorah; iz nižave vzdigo- val se je par, in ta dolina, kjer mora biti naša trd- njava, kako je zažarela od zapada. Žilin je pazno ogledoval — vzdiguje se nekaj v dolini prav kakor

dim iz dimnikov. Misli si, da je to v istini ruska trdnjava.

Pozno je že bilo. Slišalo se je, da je mula kričal. Čede ženo, krave mukajo. Deček zakliče: „Pojdiva“, toda Žilin nerad gre.

Vrnila sta se. „No, mislil si je Žilin, sedaj vem, kam naj pobegnem.“ Hotel je pobegniti še to noč. Noči bile so temne, — bil je mlaj. K sreči so se na večer vrnili Tatari. Navadno so veseli se vračali in s seboj priganjali živino. Sedaj pa neso ni- česar prignali in prinesli so na sedlu s seboj ubitega brata rudečega Tatarja. Prišli so razkačeni, zbirali se, da ga pokopljejo. Pristopil je tudi Žilin, da pogleda. Zavili so mrtveca v platno, brez krste od- nesli ga za vas in pod banano položili v travo. Prišel je mula, zbrali so se starci, s platnenimi pa- sovi obvezali kape, sezuli se, poseli v vrsto na pete pred mrtvecem.

Spredaj mula, za njim trije starci v turbanih v vrsti, zadaj pa vsi drugi Tatari. Sedeli so, pove- šali glave in molčali. Dolgo so molčali. Glavo je vzdignil mula in spregovoril:

— Ala! (pomenja Bog). Zinil je samo to be- sedo, — in zopet so vsi povsili glave in dolgo molčali; sedeli so, ne da bi se kaj ganili. Zopet je mula povzdignil glavo:

— „Ala“ in vsi so odgovorili: „Ala“ — in

ukaza. Prilika se utegne kmalu pokazati. Zadeve na Češkem razvijajo se tako, da je prav lahko, da da se začno majati vladi tla in da pridejo časi, ko bo de močno potrebovala naše pomoči. Tedaj naj naši poslanci po vzgledu Trentinskega kluba poreko: „aut-aut“.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 1. septembra.

Deželnozborske volitve.

Predvčeraj končale so se deželnozborske volitve na Koroškem z volitvijo v veleposestvu. Kakor je že poprej bilo gotovo, volili so veleposestniki same liberalce. Novi deželni zbor bode jako podoben prejšnjemu in Slovenci nemamo ničesar dobrega od njega pričakovati.

Dunaj hoče več državnoborskih mandator.

Občinski svet Dunajski je sklenil, obrniti se na obe zbornici državnega zbora s peticijami, da se dá Dunaju več državnoborskih mandatov. Dunajski mestni svet je izračunal, da pride v tostranski državni polovici, izimši Dunaj, na 242.766 gld. davka jeden poslanec, na Dunaji pa še le na 1.770.000 goldinarjev davka. Dunaj bil bi torej precej prikrajšan v svojih pravicah, in bilo bi le pravično, da se mu odmeri večje število mandatov.

Slovanski poslanci pa morajo biti v tej zadevi jako previdni. Če se poveča število Dunajskih poslancev, se s tem poveča število levičarjev in upliv nemštva v Avstriji. Le prelanko bi se s tako volilno reformo pomagalo levičarjem na konja. Zaradi tega pa treba volilne reforme lotiti se drugače. Ves državnoborski red je jako krivično sestavljen. Volilni okraji so tako razdeljeni, da so Nemci na boljsem, mesta volijo v mnogih krajih preveliko število poslancev, posebno pa imajo velike predprave veleposestniki. Volilne reforme treba se je korenito lotiti, in če se odpravijo vsi ti nedostatk, se ni bati, da bi Slovani bili na škodi. Če bi levičarji ne hoteli privoliti v tako volilno reformo, pa Slovani najbolje storé, če Dunaju ne dovolijo večjega števila poslancev. Sedanji državnoborski volilni red skovali so levičarji sami in Dunajčanje naj se jim zahvalijo, če se kratijo njih pravice.

Češko-nemška sprava.

„Narodni Listy“ pripovedujejo, da dobé vsi staročeški poslanci, ki se še neso izrekli, kakó mislijo o spravi, poziv od svojih volilcev, da skličejo shode volilcev in pojasnijo svoje stališče.

Mlado- in Staročehi.

Dr. Engel se je na volilnem shodu izjavil, da mu ni znano o nobenem pogajanju mej Mlado- in Staročehi. Od drugih strani se pa zagotavlja, da so se pogajanja zares vršila. Oficijalno se Staročehi do mladočeškega kluba neso obrnili, temveč skušali so poprej zvedeti mnenje posamičnih mladočeških vodij. Ker so se skoro vsi Mladočehi izrekli proti spravi z Nemci, ko bi se tudi dovolil notranji češki jezik, so se Staročehi preverili, da sporazumljenja z Mladočehi ni pričakovati in so zatorej popustili vsa daljša pogajanja.

Vnanje države.

Shod nemškega in ruskega cesarja.

Peterburški dopisnik „Standardov“ pripoveduje, da se je pri ruskih manevrih nemškemu cesarju pripetila mala neprijetnost. Ko je vzhodni voj vedno dalje prodiral in se je zapadni umikati moral, je nemški cesar s svojim Viborskim pešpolkom poskusil prodreti skozi sovražno konjico. Naskok se

zopet umolknili. Mrtvec ležal je na travi, ni se ganil; oni so pa tudi sedeli, kakor mrtvi. Nihče se ni ganil. Samo to se je slišalo, da je veter na banani preobračal listje. Potem je mula opravil molitev, vsi so ustali, vzdignili mrtveca za roke, in odnesli. Prinesli so ga k jami, skopana ni bila preprosta jama, ampak spodkopana pod zemljo, kakor podkop. Prijeli so mrtveca za roke in noge, upregnili ga, počasi ga spustili, sedečega porinili pod zemljo, uravnavaši mu roki po životu.

Nogajec prinesel je zelenega trstja, da so ga naložili v jamo, katero so potem s prstjo zasuli in zaravnali. H glavi postavili so kamen. Poteptali so zemljo, seli zopet v vrste pred gomilo. Dolgo so molčali.

— „Ala! Ala! Ala!“ — vzdihnili so in ustali.

Razdal je rudeči Tatar denarja starcem, potem vzel bič, udaril se trikrat po čelu in odšel domov.

Zjutraj vidi Žilin, da rudeči Tatar vede kobilo za vas in za njim gredo trije Tatari. Šli so za vas, slekel je rudeči Tatar bešmet, zasukal rokava — velike zdrave roke — potegnil je kinžal, porušil ga. Vzdignili so pokonci kobili glavo, pristopil je rudeči Tatar, prerezal vrat kobili, ki se je potem kmalu mrtva zgrudila. Razparal je kožo.

je zvršil nepričakovano, pa se ni posrečil in so nemškega cesarja celo ujeli. O tem dogodku se je mnogo govorilo v vojaških krogih, nemški cesar je pa nekda bil ves dan potem jako nevoljen, ker je pokazal, da je tako malo več v vojaških zadevah.

O tem shodu časopisi še marsikaj poročajo. Nemški cesar je bil baje izrekel željo, da bi se udeležil manevrov v južni Rusiji, pa ga car ni hotel povabiti iz ozira na druge države. Cesar Viljem je tudi omenil bolgarskega vprašanja, pa je to jako razdražilo carja. Vladarja potem nesa več prijazno občevala, manevri pri Narvi so se skrajšali, da se je poprej povrnil nemški cesar.

Nemški cesar in Bismarck.

„Saale-Zeitung“ prinesla je bila vest, da mej nemškim cesarjem in knezom Bismarckom posreduje neki prijateljski dvor. Kaj je glavni namen temu posredovanju, dotični list ne pove. Da bi se knez Bismarck zopet povrnil na prejšnje mesto, skoro ni misliti, drugače pa mož ne bode nikdar zadovoljen. Sicer nam je pa dostaviti, da se vest, ki jo je priobčila „Saale-Zeitung“, oficijozno zanikava.

Grškega metropolita v Monastiru

so odstavili in zaprli. Pri njem so se našla pisma, iz katerih se razvidi, da je dopisoval z neko tujo vlastjo, da bi s silo preprečila imenovanje bolgarskih škofov za Makedonijo.

Dopisi.

Iz Ljubljane 29. avgusta. Ker je javnih listov dolžnost, da občinstvo o nejasnih stvareh poučujejo in obstoječe nedostatke brez ozira na osebo bičajo, namenili smo se v Ljubljanskem mestu stanujoče stranke opozoriti na mestnega magistrata naredbo od 1. junija 1866 glede plačevanja gostaščine (Zinskreuzer). Poprej bilo je namreč določeno, da se ima od 50 gld. do 100 gld. plačevati po 1 krajcarji, čez 100 gld. pa po 2 krajcarja od goldinarja. Po novi naredbi se je pa s 1. januarjem 1889 počenši gostaščina zvišala tako, da je od 50 gld. do 100 gld. plačevati po 2 krajcarja, čez 100 gld. pa po 4 krajcarje od goldinarja. Naredba se sicer ni jasno glasila, ali je najemščina 50 gld. gostaščine prosta ali ne; a pri mestnem magistratu so naredbo tolmačili tako, da je najemščina 50 gld. gostaščine še prosta, in mestna blagajnica tudi od tacih stanovanj nikdar ni zahtevala gostaščine in jo tudi noben hišni gospodar pri nji plačal ni. A kakor se nam od mnogih strani poroča, je dokaj hišnih gospodarjev to naredbo tolmačilo drugače in sicer — v svojo korist, pobirali so namreč 1 krajcar gostaščine že od 50 gld. neso jo pa plačali pri mestni blagajnici, ker jo ta tudi nikdar zahtevala ni, ter so jo prav pošteno si obdržali v žepu. To je jedna vrsta hišnih gospodarjev. Nahaja se pa še druga vrsta tacih poštenjakov, ki je za petdeset procentov nesramneja od prve vrste. Pobirali so namreč od strank, ki so plačevale po 50 gld. najemščine že pred novo naredbo po dva krajcarja gostaščine, ter jo kot pravi poštenjaki z mirno vestjo utaknili v svoj žep. To je že skrajna nesramnost, pa, kaj pravimo, nesramnost, to je že skrajna sleparija, ki spada pred kazensko sodnijo; porabili so nevednost svojih strank ter goljufali reveže, kajti velika večina tacih stanovanj po 50 gld. je oddana bolj revnim stran-

Prišlo so babe in dekleta in jele prati čreva in drob. Potem so razsekali kobilo in vlekli jo v kočo. In vsa vas zbrala se je pri rudečem Tataru, da se spominja pokojnika.

Tri dni jeli so kobilo in pili buzo. Slavili so pokojnikov spomin. Vsi Tatari bili so doma. Četrty dan vidi Žilin, da se po kosilu nekam odpravljajo. Priveli so konje, opravili jih, odjezdilo je deset mož, tudi rudeči Tatar je odjezdil; samo Abdul je ostal doma. Mesec je bil jedva jel rasti, noči so bile še temne.

„Nu“, mislil si je Žilin, — „sedaj je čas bežati“. Povedal je Kostilinu. Kostilin mu je pa plašno in obupno odgovoril:

— Kako hočeva bežati? — Pota ne znava.

— Jaz znam pot.

— Po noči tudi ne prideva dalje.

— Če ne prideva, pa v gozdu prenočiva. Glej, jaz sem hlebčekov nabral. Kaj bodeva tukaj sedela? Morda pošljejo denar, morda ga pa tudi ne spravijo vkupè. Tatari so pa sedaj razkačeni, ker so jim Rusi jednega ubili. Kdo ve, če se ne pogovoré, da naju ubijejo.

Mislil in mislil je Kostilin.

— No, pojdem.

(Dalje prih.)

kam. Ponavljamo tedaj še jedenkrat, da so stanovanja do uštetih 50 gld. gostaščine prosta.

Oglasila se je pa še tretja vrsta hišnih gospodarjev, pravih poštenjakov, ki so se z bodočo vodovodno doklado okoristili že zdaj, ko še niti znano ni, kdaj jo bo mestni magistrat upeljal. Tako je gospodar neke velike hiše, pri kateri je le na dvorišče vodo napeljal ter jedno samo borno pipico napravil, s prvim avgustom od svojih strank pobral vodovodno doklado za tri mesece naprej in za jeden mesec nazaj, to je od 1. julija do 1. novembra. Tudi tu opozarjamo občinstvo, ki je že tako nesrečno, da mora stanovati v hišah navedenih oderuhov, da zdaj še noben hišni gospodar nema pravice, pobirati vodovodne naklade; mestni magistrat jo še le določi, od kdaj se ima ta naklada plačevati, nikakor se pa ne bo glasila naredba, da se ima pobirati za nazaj.

Iz Sv. Jurija ob Taboru 29. avgusta

[Izv. dop.] Naše „Bralno društvo“ imelo je v nedeljo 24. t. m. prvi občni zbor, katerega se je udeležilo mnogo občinstva. Tudi naš nebodigatreba kapelan Tomanič je prišel, da bi mir kalil ter s svojo svečeniško avtoriteto preprosto ljudstvo od pristopa odgovarjal. Vender njegov uspeh ni v nikakem razmerji z znojem, ki ga je spotil pri svojih agitacijah in hribolazji ščuvaje proti osnivalcem „Bralnega društva“. Splasil je samo trohico nevednih kmetov, ki se mu neso hoteli zameriti. Upi-sala se je pa vsa naša intelgencija, kakor tudi ne malo preprostega ljudstva, tako da šteje naše društvo že zdaj blizu petdeset članov, mnogo jih je pa še svoj pristop zagotovilo. Tu je torej druga radikalna blamaža kapelanova, katera naj ga uči, kako za Boga malo opravi s svojim neosnovanim ščuvanjem proti zaslužnim in le dobro želečim možem ter da na tak način le samemu sebi izpodkopa še ono mrvico ugleda, katero je še do zdaj imel. Čudimo se, da se ga ne primejo lepi izgledi, katere mu daje njegov častitljivi predstojnik, vse hvale vredni gospod župnik, ki zaradi svojega miroljubnega življenja in izglednega obnašanja na daleč okrog največje spoštovanje uživa.

Vender ad rem! V odbor „Bralnega društva“ so voljeni sledeči gospodje: prvosednikom V. Korun, profesurski kandidat; podpredsednikom B. Brišnik, krčmar; blagajnikom J. Winter, župan; tajnikom L. Apat, zastopnik banke „Slavije“; odbornikom M. Kobale in F. Rak, kmetka sinova. Pregledovalci računov so: g. F. Šorn, nadučitelj; g. M. Ropas, izdelovatelj klavirjev; gspdč. P. Jug, poštna upraviteljica. Društvo je naročeno na sledeče časnike: „Slovenski Narod“, „Slovenski Gospodar“ 2 iztisa, „Kmetovalec“ 2 iztisa, „Edinost“, „Mir“, „Südsteirische Post“, „Ljubljanski Zvon“, „Dom in Svet“, „Brus“; po članovih se pa darujejo: „Popotnik“, „Vrtec“, „Slovenski Svet“, „Gospodarski Glasnik“, „Nova Zeta“, „Glas Crnogorca“ in „Tagespost“. Društveni knjižnici se je postavil temelj z mnogimi darovanimi knjigami. Društvena soba, katere slovesno otvorjenje se bode vršilo v četrtek, dne 4. septembra, popoldne, je v gostilni g. B. Brišnika na Taboru.

Mlademu društvu kličemo: Le vedno tako naprej, kakor si pričelo!

Domače stvari.

— (Imenovanje.) Ravnateljem na učiteljski v Mariboru imenovan je g. Henrik Schreiner, profesor v Bolzanu, poznan kot strokovni pisatelj slovenski.

— (V Voloskem) bil je preteklo soboto z veliko večino glasov deželnim poslancem isterskim izvoljen g. prof. dr. Andrej Stanger.

— (Sokolska slavnost v Celji.) Z jako nautušenimi besedami piše češki list „Sokol“ o slovenske slavnosti, ki se bode praznovala v Celji. Pod naslovom „Na slovenski jug!“ pravi: „Slovan gre na dan“ — prislovica ta tiče se sedaj južnoštajerskih Slovencev. Obkoljeni na severu od tujega življa, z umetno steno ločeni od glavnega oddelka Slovencev, kakor tudi od bratov Hrvatov, stopajte po vzgledu družih slovanskih manjin korak za korakom naprej. Podlaga jim je zdravi kmetski in rokodelski stan in intelgencija odgojena na visocih šolah. Na tej podlagi osnovano je telovadno društvo „Sokol Celjski“, katerega osnovanje se bode slovesno praznovalo v Celji dne 7. in 8. septembra. K tej slavnosti pozvana so vsa društva slovenska,

katera so zagotovila udeležiti se korporativno; „Hrvatski“ in „Pokupski Sokol“, slavni tamburaši in liraši, vsi se bodo z domoljubno gorečnostjo podali na dan slavnosti v Celje, na katero vabijo bratje štajerski, kažoč: Velika slavnost naša bila bi nad vse sijajna in lepa, če bi tudi naši uzorni srčno ljubljani bratje češki v kolikor mogoče velikem številu nas razveselili s svojim obiskom, in tako ne samo slavnost to povzdignili z znamenito svojo navzočnostjo, nego tudi dokazali, da so jim uspehi Slovencev na srci. Bratje Čehi! že je temu tri leta, da ste obiskali belo Ljubljano, da ste nas naučili za daljše boje. Porabite zopet to priliko in pridite v velikem številu, da se osvedočite, da se tudi naš mali narod hrabro bori za narodne svoje pravice. Videli boste krasno našo domovino, videli ta mili raj slovenski. Dne 7. in 8. septembra bode v Celji zastopan narod slovenski od obal jadranskih do rahlotekoče Mure, od Drave do Kolpe. — Končno pravi: Bilo bi zares umestno, da bi iz Češke bila odposlana častna deputacija k temu znamenitemu dnevu. — Upati je, da se bodo češki bratje, akoravno jih loči velika daljava od nas, odzvali pozivu in se udeležili slavnosti naše.

— (Sokolska slavnost v Celji.) Strastna in nesramna pisava nemčurjev Celjskih, s katero so hoteli nahujskati celo višje kroge proti nam Slovincem, naredila je sijajen fiasko, kakor smo tudi pričakovali. Slavnost je torej namestništvo dovolilo in vršila se bode gotovo mirno in sijajno. Mi Slovenci še nikdar nismo nikogar izživali, Celjani pa naj si vzemo v izgled Mariborčane, to bode najbolje poročstvo, da se red ne bode nikjer kalil. Jalovega groženja nekaterih ultranemčurjev pa se mi ne bojimo, ker smo preverjeni, da morajo trezno misleči nemški Celjani sami obsojati tako podlo hujskanje.

— (Tržiška veselica.) Piše se nam iz Gorenjske: Neprilčno je res, da se bode veselica „Tržiškega bralnega društva“ vršila v isti dan, kakor slovesnost „Celjskega Sokola“, katerega pri njegovem prvem izletu radostno želi pozdraviti marsikateri narodnjak.

Vender pa zaradi tega Tržiške veselice ne smemo prezreti, kajti tudi le-ta je prevažnega pomena, in bode, če dobro izpade, sigurno imela ugodne posledice za narodno stvar. Zaradi tega želeli bi bilo, da se je v mnogem številu udeležé oni, ki ne gredo v Celje, zlasti pa Gorenjci. Z obilnim pohodom hočemo goreče simpatije in svoje priznanje pokazati vrlim Tržiškim narodnjakom, ki v težavnem položaji neso pozabili na mili svoj rod, ampak so pogumno in častno kvišku dvignili narodni prapor, ter so slovenskemu jeziku v svojem bralnem društvu ustvarili potrebno zavetišče. S tem pa, da se bralno društvo izobražuje in razveseljuje na podlagi materinega jezika, nikakor ni seglo po tujih, zlasti ne po nemških pravicah, in zaradi tega pričakovati bi smeli, da se veselice udeležé tudi tisti Tržiški tržanje, ki neso udje bralnega društva, ki so pa vender zmerni in pravični vsacemu, in ki neso prenapolnjeni s sovražnim nam duhom.

Za trdo pa se je nadjati, da narodni Ljubljanski krogi ne bodo pozabili na Tržič, in da bodo tudi oni pomagali čvrsto podkrepiti nadaljno delovanje Tržiških rodoljubov.

Na svidenje torej dne 7. septembra v Tržiči!

— (Je li Celje res „nemško mesto“?) Nasprotniki naši trdijo vedno, da je Celje „nemško mesto“; „ein deutsches Kleinod“ ga je celo imenovala te dni „Wachtarica“. Temu nasproti naj govore nastopne številke: Pri zadnjem ljudskem številjenji pred desetimi leti bilo je v Celji brez vajakov 5170 prebivalcev, od katerih 3295 z nemško „Umgangssprache“ in 1875 s slovenskim občevelnim jezikom. Kako se je štel, znano je slehernemu, a navzlic temu bilo je že takrat skoraj dve petini prebivalcev slovenskih kot takih izkazanih, kajti v resnici jih je veliko več. Morda nam bode to pokazalo že letošnje ljudsko številjenje. To dobro čutijo nemčurji, zato tako besnijo, a pomagalo jim bode pač le malo.

— (Pozno, pa vender!) Zadnje iredentovsko lopovstvo v Trstu, ko je petarda nedolžnemu 12letnemu dečku uničila oko in ga tudi sicer še hudo poškodovala, vzbudilo je nevoljo tudi v Dunajskih listih, ki so doslej dosledno trdili, da so petarde — le otročarije. „N. Fr. Presse“ priobčila je v soboto oster članek, v katerem kategorično pozivlje odločujoče stranke italijanske, da si iredento-energično otresejo s svojih škrijcev, sicer se jih

bode prijel sum, da so na tihem sporazumljene s takimi zlodejstvi, za katerih zanikernost in zavrtnost ni nobenega prava izraza. Jednako piše „Neues Wiener Tagblatt“. Nas resnično vesele ti glasovi, akoravno je bilo treba mnogo časa, predno so Dunajska glasila opustila potuho. Morda bodo odločujoči krogi na Dunaji verjeli tem pristno nemškim glasom in je vzeli v poštev, dočim so vse pritožbe slovenskih listov bile — zaman.

— (Z Dunaja) piše nam odlični naš rojak, g. Ivan Navratil: Praznujoč osemdesetletnico notarske zbornice Ljubljanske predsednika gospoda dr. Jerneja Zupanca, nabrali so gg. notarji in notarski kandidati na Kranjskem v pripomoč slovenskim visokošolcem 72 gld. To vsoto izročili so notarju Ljubljanskemu g. Ivanu Gogoli s tem naročilom, naj blagovoli poslati polovico podpornemu društvu slovenskih visokošolcev v Gradec, a polovico na Dunaj. Podporno društvo za slovenske visokošolce Dunajske je že z veliko radostjo prejelo namenjeno mu polovico (36 gld.) Živa zahvala na tem obilnem daru, pa tudi čast in slava vsem gg. darovalcem, ki skrbje tako lepo za svoj duševni zarod — mej slovenskimi sinovi, a še posebna hvala in slava onemu gospodu, kateri je sprožil tako blago misel.

— (Posnemanja vredno.) Cerkljanski dijaki poslali so „slovenskemu pisateljskemu društvu“ 20 goldinarjev, kot dohodek dveh prirejenih veselic z naročilom, naj se ta znesek na korist fondu za Preširnov spomenik obrestonosno naloži v mestno hranilnico Ljubljansko. V isti namen nabrali so Cerkljanski dijaki lani 10 gld.

— (Iz Radovljice:) K slovenskemu pevskemu društvu „Triglav“ v Radovljici pristopil je kot ustanovni ud gospod Ivan Murnik, ces. svetovalec in deželni poslanec ter daroval društvu v ta namen svoto 20 gld. Presrečna mu bodi hvala!

— (Tukajšnji divizijski poveljnik podmaršal Wattek) obolel je zopet za nasledki bripe, zato ne bode prisoten pri divizijskih manévrih in se je že odpeljal v Karlove Vare. Ko se povrne v Ljubljano, ne bode več stanoval v Gospodski ulici, ampak v Koslerjevem „Čekinovem gradu“, kjer se prostori zanj že pripravljajo.

— (Dramatična šola.) Pouk v dramatični šoli prične se dne 2. septembra t. l. Učenke in učenci naj torej pridejo ta dan v dramatično sobo ob 8. uri zvečer, kjer se jim bode vse ostalo natanko povedalo in razložilo. Pouk bode v meseci septembru trikrat na teden. O tej priliki opozarjamo posebno na to, da je pouk v dramatični šoli brezplačen.

— (Slovensko delavsko pevsko društvo „Slavec“) priredi v nedeljo dné 14. septembra v čitalnični restavraciji pevski večer v dobrodelni namen. — Dne 5. oktobra pa je v redutni dvorani velik „Slavčev“ koncert s sodelovanjem vojaške godbe na čast novoizvoljenemu častnemu članu, gosp. Antonu Nedvčdu. Natančneje o tem koncertu o svojem času.

— (Vojaška godba 97. pešpolka) svirala je včeraj dopoldne ob 1/12 uri v „Zvezdi“. Dolgo že ni bilo toliko občinstva pri godbi, kakor včeraj, posebno obilno bili so zastopani častniki sedaj tukaj bivajočih polkov. Danes in do prihodnje nedelje vsak dan svirata vojaški godbi 87. in 97. pešpolka jeden dan v „Zvezdi“, drugi dan pri Tivolskem gradu. Godba domačega pešpolka št. 17 odšla je v Gradec, kjer svira v deželni razstavi.

— (Mestna hranilnica Ljubljanska.) Meseca avgusta uložilo je 300 strank v mestno hranilnico Ljubljansko 176.477 gld., vzdignilo pa 147 strank 74.320 gld. 50 kr.

— (Zadruga tukajšnjih gostilničarjev in kavarnarjev) ustanovila se je včeraj. Sešlo se je 30 gostilničarjev in kavarnarjev. Včasni odsek, kateri bode imel izdelati pravila, bili so izvoljeni gospodje: Josip Lenčec, načelnikom (jednoglavno), podnačelnikom Andrej Druškovič; kot odborniki: Milavec, Briški, Kramer, Weber, Čejnjevkar in Borštunik. Kot namestnik gospodje: Predovič, Zajec in Škerjanec.

— (Delavski shod,) ki ga je včeraj ob 9. uri dopoldne sklical delavec g. Zadnik v pivarne Schreinerjeve salon, odložil se je zaradi prepičle udeležbe na ponedeljek dne 8. septembra (Mali Šmaren.) Na dnevnem redu bode razprava o položaji delavskega stanu in ob izdaji slovenskega

delavskega lista. Slovenski delavci pripravili so že vse, da bi imeli svoje glasilo, a vlada ne vsprejme naznanjenega odgovornega urednika, češ, da po svoji omiki za ta posel ni sposoben.

— (Preselitev.) Okrajna bolniška blagajna Ljubljanska ima svojo pisarno od 4. dné septembra 1890. Na sv. Petra cesti hiš. št. 9, v I. nadstropji v Karol Počivavnikovi hiši.

— (Druzega kaznjenca) one trojice, ki je pred več tedni ubegla z Ljubljanskega Gradu, ujeli so v soboto dopoldne na pokopališču pri cerkvi na Brdu. To je kaznjenelec Rahné, doma iz Vogelj pri Kranji, ki ima baje zaradi ropa in tatvine prebiti še večleten zapor. Slučaj je hotel, da je sodnijski sluga Brdski Kurnik vračajoč se s pošte, od koder je nesel pisma za sodišče, videl v Lukovici nakrat človeka, v katerem je takoj izpoznal ubeglega Rahnéta; Kurnik je namreč služil prej kot paznik v kaznilnici na Gradu, in je še le nekoliko mesecev nameščen pri sodišči Brdu. Rahné ga v svojo nesrečo ni videl. Sodnijski sluga opozori orožnike, in četrte ure pozneje prijel je stražmešter ubeglega kaznjenca na pokopališču pri Brdski cerkvi, kjer je baje poskušal na vseh vratih, da bi prišel vanjo. Sodi se, da je hotel po noči prodreti v cerkev, ljudje devajo na njegov rovaš vse cerkvene rope, ki so se v zadnjem času izvržili po Gorenjskem. Hudodelnik ni imel druzega orožja pri sebi, nego močan zob od navadne kmetijske brane. Opravljen je bil pa čedno. Včeraj so ga odveli zopet na Ljubljanski Grad.

— (Prostovoljno gasilno društvo) snuje se na Jesenicah. Društvo bode gotovo dobro uspevalo, ker je prišlo na Jesenice mej izvrstnimi delavci iz Bohinja tudi mnogo dobro izvežbanih gasilcev.

— (Iz Kranjske gore) poizvedeli smo nekoliko podrobnosti o boji v Pišenci. Nesrečna trojica Trentskih lovcev se ni nikakor zoperstavljala, temveč hotela le ubežati. A nekateri mladiči uprizorili so na njé pravo gonjo, ustrelili jednega v hrbet, dva pa obstrelili. Bil je nekda to pravi lov na ljudi. Globoko je obžalovati, da lovska strast sega tako daleč in da se ljudje isto tako streljajo, kakor „gamsi“, zato pa pričakujemo, da bode kazenska preiskava in potem obsodba zadela krivce in tako zadostila žaljenemu javnemu mnenju.

— (Dobava usnjenih oblačilnih in opravnih rečij.) Od c. in kr. državnega vojnega ministerstva došlo je trgovski in obrtniški zbornici naslednje naznanilo: Po ponudbah, ki so došle vsled naznanila z dne 15. novembra 1889 l., ni bilo moči založiti s potrebnimi oblačilnimi in opravnimi rečmi iz usnja monturnega skladišča št. 4. v Kaiser-Ebersdorfu. Pozivljejo se zatorej znova interesi, da uložijo pismene ponudbe za dobavo usnjenih rečij, kolikor jih bode od dné 1. januarja 1892 l. potreba pri rečenem monturnem skladišču. Vsakoletna potrebščina znaša okoli 400.000 gld. Ponudbe morajo zavzemati vso potrebščino. Pogodba se sklene za pet let in podaljša se eventualno lahko tudi molče. Konsorcij je po pogodbi dolžan, da na poziv vojne uprave prevzame tudi dobavo malemu obrtu pridržane četrtine vse potrebščine. Ponudbe je izročiti najpozneje do dne 15. oktobra 1890 l. Interesi se opozarjajo, da je uzorce in popise razpisanih rečij ter stvarinskih in denarnih dividend videti pri monturnih skladiščih v Brnu, Gradcu in Kaiser-Ebersdorfu, in da podjetniki dobodo vzorcev proti plačilu od navedenih monturnih upravnic. Opominja pa se, da monturne upravnice prištevajo k cenam uzorcev, prepuščenih podjetnikom, 15% režijskih stroškov. Naznanilo in pogodbene načrte je lahko pogledati tudi pri trgovski in obrtniški zbornici v Ljubljani.

— (Celjsko učiteljsko društvo) praznuje v sredo dné 3. sept. t. l. svojo dvajsetletnico. Društvo le-to zavzema mej slovenskimi učiteljskimi društvi odlično mesto. Razumništvo je tudi že čisto pokazalo, da ve ceniti Celjskega učiteljskega društva važnost. — Trdno se nadejamo, da bode pri dvajsetletnici v Žalci navzočnih ne le obilo učiteljev, marveč tudi mnogo razumnikov — prijateljev njihovih.

— (Izpred porotnega sodišča.) Pri današnji prvi obravnavi zatožen je bil 20letni mesarjev sin Fran Pelan, (Kolajkov) iz Starega Trga hudodelstva/goljufije in požiga. Dne 14. aprila t. l. prišel je v Lož k svojemu bratrancu Matevžu Pelanu in in se zlagal, da ga je oče poslal, naj jim posodi 50 gld. Dobivši denar, začel je popivati v Loži, na

Rakeku in šel tudi v Trst. Do 21. aprila zapravlil je vse, do 36 kr. Ker si domov ni upal, hotel se je znositi nad kom in v Starem Trgu zažgal Antona Štritofa skedenj, ki je do tal pogorel. Zatoženec svojega zlodejstva ne taji, a pravi, da je, ko je v skedenj v seno zagnal gorečo smodko, bil pijan, kar pa priče zanikavajo. Porotniki so ga krivim proglasili in obsojen je bil na sedem let teške ječe, poostrene vsako leto dne 21. aprila s temnico, trdim ležiščem in postom.

— (Konja iz hleva ukrati) so neznani lopovi zadnji večer na Brezji na Gorenjskem posestniku Josipu Koščaku, po domače Gričarju, s Škrjančevega pri Zatičini, ko je pripeljal romarje z Dolenjskega na imenovano božjo pot.

— (Strašen vihar brez dežja.) V zatiškem sodnem okraji je dne 25. avgusta t. l. na večer okoli 7. ure nastal strašen vihar, ki je podiral posebno kozolce, razkrival hiše in druga gospodarska poslopja. Vihar trajal je samo pol ure ter privihral in pridivil od jugozahodne strani in po napominanem okraji gotovo več tisoč gold. škode prouzročil. Še le, ko je vihar svoje škodljivo in nepotrebno delo opravil — jel je nekoliko dež naletavati — pa ga še za prav potrebno rast ni bilo povsod, akopram ga silno ljud in zemlja potrebuje in prosi, ker je po vsem okraji prav velika suša. Posebno veliko škode je po šentvidski župniji pri Zatičini v obče napravil vihar; tako je v Velikem gabru podrl 8 kozolcev, v Dobu in v bližini 14, potem v Zagorici, Št. Pavlu, Cesti, Malem gabru i. t. d. V Pristavici je celo Hočevanje leseno hišo podrl.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Temešvar 31. avgusta. Iz južne Ogerske naznanja se mnogo požarov. Pri Dorgosu gori 600 oral kameralnega gozda, v Belotinci cela ulica, v Radmanyersu pogorelo je pol vasi. Vas Remote tudi gori.

Beligrad 31. avgusta. „Agence de Belgrade“ piše, da se ondu širi prepričanje, da se utegnejo vsa narodno-gospodarska nasprotstva mej Avstro-Ogersko in Srbijo poravnati.

Šmarje pri Jelšah 1. septembra. Včerajšnji shod volilcev na Slatini sijalen. Doktor Gregorec iz brezobzirnosti proti Slovincem v Gradci in Celovci dokazoval potrebo, da se deluje na združenje slovenskih pokrajin v jedno upravno skupino. Narod z živio klici pritrjeval.

Jilemnice 1. septembra. Pri včerajšnjem shodu volilnih mož izreklo 38 staročeških volilnih mož jednoglasno zaupanje grofu Harrachu, ki je toplo zagovarjal češko-nemško spravo. 21. Mladočehov odšlo je pred glasovanjem.

Carigrad 1. septembra. Štiri roparje, ki so odpeljali inženjerja Gersona in Mejorja, so tukaj prijeli. Našli so pri njih 420 funtov denarjev.

Razne vesti.

* (Nemška brezobzirnost.) Spravo prusko brezobzirnostjo vršil se je pri hudi vročini marš necega vojaškega polka na Bavarskem. Gnali so vojaške v poldrugi uri deset kilometrov daleč, da so siromaki kar cepali, kakor muhe. Dva sta ostala mrtva, 200 jih je obolelo nevarno, 170 pa manj hudo. Brezobzirnega polkovnika so odstavili in se vrši stroga preiskava.

* (Gledališče pogorelo.) V ponedeljek ponoči pogorelo je gledališče v Chicagu. Goreti je začelo za odrom v neki sobi in je pogorela vsa scenerija in ves inventar. Škoda znaša 200.000 dolarjev. Podrl se je neki zid in ranjenih je več ognjegasev, jeden smrtno. Plamen razširil se je in je deloma upepelil tudi bližnjo tiskarno časopisa „Chicago-Tribune“. V veliki nevarnosti so bili nekateri blizu ležeči hoteli. Bilo je baje zažgano.

* (Gledališka cenzura v Sofiji.) Policija prepovedala je v Sofiji predstavo drame „Aleksander Nevski“, ker se nahajajo v njej razžaljenja Turčije.

prinaša v 9. zvezku nastopno vsebino: 1. A. Funtek: V gorah. — 2. Josip Starč: Zadruga. Povest. (Dalje.)

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

— 3. Ivan Berbuč: Po tristo letih. — 4. Jož. Ant. Klemenčič: Spomini, 1, 2. — 5. A. Funtek: Jožef Cimperman. — 6. Andrej Fekonja: Reformacija v Slovincih. (Dalje.) — 7. Ivan Belč: Erjavec in njegov pomen za narodno odgojo. — 8. Fr. Gestrin: Iz arhiva. Povest. (Dalje.) — 9. Književna poročila: VIII. V Oblak: V. Jagić, Glagolita. Würdigung neuentdecker Fragmente. Mit zehn Tafeln. Wien 1890, 4°, 62 (separaten odtisk iz Denkschriften der kaiserl. Akademie der Wissenschaften in Wien, Philosph.-histor. Classe, Bd. XXXVIII). — 10. Josip Apih: Statistična črtica dijaštva avstrijskih visokih šol. (Dalje.) — 11. Listek: Dragojila Milek f. — Tržaško-koprski škof Matej Ravnikar. — Slovensko petje v preteklih dobah. — Vežbovnik. — Angelček. — Grška in rimska mytologija. — Narodne legende. — Iskrice. — Spisi Kristofa Šmida. — Slovenski zemljepisni atlas. — Prirodopisne novice. — Za „Narodni dom“.

„LJUBLJANSKI ZVON“ stoji: za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 30 kr., za četrt leta 1 gld. 15 kr.

Zahvala.

„Podpiralni zalogi slovenskih vseučilišnikov v Gradci“ račili so darovati gospodje notarji in notarski kandidati na Kranjskem o priliki praznovanja osemdesetletnice veleč. gosp. dr. Jerneja Zupanca vsoto 36 (t. j. šestintridesetih) gld. in slavni odbor slovenskih abiturijentov v Ljubljani naklonil jej je kot čisti dohodek veslice slovenskih abiturijentov vsoto 25 (t. j. petindvajsetih) gld. za oba velikodušna darova izreka podpisani odbor v imenu ubogih in podpore vrednih vseučilišnikov slovenskih najtoplejšo svojo zahvalo.

V Gradci, dne 31. avgusta 1890.

Bogomil Krek,
cand. iur., tajnik.

Prof. dr. Gregorij Krek,
predsednik in blagajnik.

Zahvala.

Velečastiti gospod Anton Domicelj, župnik na Črnem Vrhu, izročil je podpisnemu voditelstvu nov lep „telurium“, vreden 13 gld., isto tako podaril je blag. gosp. Ivan Fatur, trgovca na Rakeku, tukajšnji mladini raznih zvezkov, v vrednosti 20 gld.

Obema velečastnim domorodcem ter prijateljema šoli in šolski mladini bodi najiskrenejša zahvala. Bog plati!

Šolsko voditeljstvo v Zagorji na Pivki,

dne 30. avgusta 1890.

(567)

Dragotin Česnik.

Spominjajte se dijaške in ljudske kuhinje pri igrah in stavah, pri svečanostih in oporokah, kakor tudi pri nepričakovanih dobitkih. (161-2)

Loterijske srečke 30. avgusta.

Na Dunaji:	64,	49,	11,	22,	85.
V Gradci:	52,	25,	83,	19,	32.

Tuje:

31. avgusta.

Pri Matiči: Kleiber, Reichold, Hartman, Breesach, Goldschmid z Dunaja. — Ulrich iz Gradca. — Faraone, Mandruzzatto iz Trevisa. — Polamer iz Pulja. — Götz s Ptuj.

Pri Slonu: Luzzatto iz Egipta. — Dr. Pertot, Rubesch, Weiss, Münzl iz Trsta. — Stieger iz Celja. — Eber iz Gradca. — Eisler iz Budimpešte. — Baron Apfalter s Križa. — Kohn iz Velike Kaniže. — Kessler s Krškega. — Siernig, Kaundl, pl. Dittel iz Ljubljane. — Trumler, Roter z Dunaja.

Pri bavarskem dvoru: Klatzer iz Aleksandrije. Pri južnem kolodvoru: Trebuschnig, Kandotti, Seppel, Metigner, Jamer z Dunaja. — Rosenzweig, Petritsch iz Trsta. — Dr. Baer iz Brna.

Umrla so v Ljubljani:

30. avgusta: Marija Verbaj, trgovčeva žena, 30 let, Parne ulice št. 11, za vnetjem obistij. — Neža Rogel, mestna uboga, 83 let, Karlovska cesta št. 7, za emfizemom.

31. avgusta: Karol Majer, zlatoklepečev sin 3 dni, Vožarski pot št. 6, za božjastjo.

Tržne cene v Ljubljani

dne 30. avgusta t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 18	Špeh povožen, kgr.	70
Rež,	4 23	Surovo maslo,	82
Ječmen,	3 74	Jajce, jedno :	2 3
Oves,	2 60	Mleko, liter	8
Ajda,	4 87	Goveje meso, kgr.	60
Proso,	4 71	Teleče	60
Koruza,	5 04	Svinjsko	66
Krompir,	2 32	Koštrunovo	36
Leča,	10	Pišanec.	45
Grah,	11	Golob	16
Fižol,	7	Seno, 100 kilo	1 25
Maslo, kgr.	90	Slama,	1 42
Mast,	70	Drva, trda, 4 metr.	6 40
Špeh frišen	62	„ mehka, 4	4 40

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
30. avg.	7. zjutraj	729.7 mm.	18.4° C	sl. jz.	d. jas.	
	2. popol.	731.8 mm.	23.4° C	sl. jz.	obl.	0.00 mm.
	9. zvečer	731.8 mm.	15.2° C	sl. jz.	d. jas.	

Srednja temperatura 19.0°, za 1.7° nad normalom.

Dunajska borza

dne 1. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	88 05	88 15
Srebrna renta	89 35	89 50
Zlata renta	106 55	105 55
5% marena renta	101 45	101 50
Akcije narodne banke	965	964
Kreditne akcije	307 25	308 25
London	111 95	111 35
Srebro	8 80	8 86
Napol.	5 35	5 33
C. kr. cekini	54 87 1/2	54 57 1/2
Nemške marke	250 gld.	131 gld.
4% državne srečke iz l. 1854	100	177
Državne srečke iz l. 1864	100	101
Ogerska zlata renta 4%	99	20
Ogerska papirna renta 5%	100 gld.	121
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	112
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	100 gld.	187
Kreditne srečke	10	20
Rudolfove srečke	120	165
Akcije anglo-avstr. banke	219	50
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.		

Verščajevemu Tončku!

Nekje.

Nepričakovana vest o srečno dovršenem težavnem delu — naju je radostno iznenadila, to tem bolje, ker sva si v svesti, da si le po enem od naju Ti priporočenem vodilu — dospel do zaželjenega cilja. — Srečno ti čestitava ter kličeva iz globočine srca: Tone, le tako naprej! — (668)

V Ljubljani, dne 1. septembra 1890.

C. Snik.

V. Ampel.

ANA ŠUKLJE

učiteljica na klavirji — Vegove ulice h. št. 8

začne dne 15. septembra

(666-1)

poduk na klavirji.

Zrela jabolka za mošt

kupoval bodem koncem tega meseca. Ponudbe vsprejemam pa že sedaj.

(669—1)

V. H. Rohrmann v Ljubljani.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani

prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani ceni.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.
2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz mojega življenja.
3. zvezek: I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrbna Smukova ženitev. Humoriistična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovski sodbja v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
4. zvezek: I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojine. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
5. zvezek: I. Hei mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški vālpet. Povest. — III. Sin knetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
6. zvezek: I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovci. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja religioznega agitatorja.
7. zvezek: I. Lepa Vida. Roman. — II. Ivan Erazem Tatenbah. Izviren historičen roman iz sedemnajstega veka slovenske zgodovine.
8. zvezek: I. Cvet in sad. Izviren roman. — II. Bela ruta, bel denar. Povest.
9. zvezek: I. Doktor Zober. Izviren roman. — II. Mej dvema stoloma. Izviren roman.

Zvezek po 60 kr., eleg. vezan po 1 gld.

Pri vnanjih naročilih velja poštnina za posamični nezvezek 5 kr., za vezani 10 kr.

Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 50 kr. izvod, ako si naročijo skupno najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v

(37—53)

„NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani,

Gospodske ulice 12.

Gospodske ulice 12.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.